

Arrest

nr. 222 260 van 4 juni 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. BUYSSE
Kortrijksesteenweg 597
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 16 oktober 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 17 september 2017 tot het opleggen van een inreisverbod.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 24 oktober 2017 met X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 maart 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 maart 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat S. BUYSSE verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 17 september 2017 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod. Op dezelfde dag krijgt verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker is op 29 januari 2019 naar Hongarije gerepatrieerd. Het bestreden inreisverbod luidt:

"INREISVERBOD

Aan de Heer die verklaart te heten:

Naam : R(...)

voornaam : N(...)

geboortedatum : (...)

geboorteplaats : (...)

nationaliteit: Syrië (Arabische Rep.)

In voorkomend geval, ALIAS: R(...) N(...) (...)

wordt een inreisverbod voor 2 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 17.09.2017 gaat gepaard met dit inreisverbod

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:
x 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan

Risico op onderduiken

Betrokkene maakt gebruik van verschillende identiteiten.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de Belgische autoriteiten om zijn/haar aanwezigheid te melden.

Betrokkene heeft geen gekend of vast verblijfsadres of weigert zijn/haar adres door te geven aan de autoriteiten.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor zwartwerk. (PV GE.55.LA.067967/2017 van de politie zone van Gent)

Gezien het winstgevend karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Conclusie:

Redenen waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van twee jaar:

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om zonderde daartoe vereiste machtiging te werken. Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole en op de bescherming van de economische en sociale belangen, is een inreisverbod van 2 jaar proportioneel."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel werpt verzoeker de schending op van de artikelen 62 en 74/11 van de Vreemdelingenwet, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM) en het evenredigheidsbeginsel. Het middel luidt als volgt:

"1. Overeenkomstig artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna afgekort Vreemdelingenwet) dienen de administratieve beslissingen met redenen omkleed. Artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen schrijven deze verplichtingen evenzeer voor. De bestuurshandelingen moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd

en de opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing te grondslag liggen. Zij moet bovendien afdoende zijn. In casu dient vastgesteld te worden dat het inreisverbod niet op een afdoende wijze werd gemotiveerd. Er wordt immers op geen enkele wijze rekening gehouden met de individuele situatie van verzoeker. Dat de Dienst Vreemdelingenzaken rekening heeft gehouden met deze specifieke omstandigheid, dient te blijken uit de bestreden beslissing, hetgeen in casu geenszins het geval is.

2. Het inreisverbod is gebaseerd op artikel 74/11 §1, Vreemdelingenwet. In de bestreden beslissing wordt zonder enige afdoende motivering een inreisverbod van 2 jaar opgelegd. De duur van het inreisverbod dient echter te worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval, hetgeen uitdrukkelijk in de wet wordt vermeld. De gemachtigde kan overeenkomstig artikel 74/14 § 3 Vreemdelingenwet geen enkele termijn bepalen indien er een risico op onderduiken bestaat. Immers voorziet de Vreemdelingenwet in artikel 7 alinea 2 en 3 (gewijzigd bij wet van 19 januari 2012 en in werking op 27/02/2012) een aantal preventieve maatregelen om de uitvoering van de verwijderingsmaatregel na te streven. Het uitvoeringsbesluit van 19 juni 2012 (KB van 19 juni 2012 tot wijziging van het Vreemdelingenbesluit van 08/10/1980 en van het KB van 20/07/2001 betreffende de werking en het personeel van de algemene inspectie van de federale politie en van de lokale politie in het kader van de controle van de gedwongen terugkeer; B.S. 2 juli 2012) verduidelijkt hieromtrent dat de Minister of zijn gemachtigde de volgende preventieve maatregelen kunnen opleggen om het risico op onderduiken te vermijden:

- het zich regelmatig aanbieden bij de gemeente of bij tegenpartij zelf of
- het storten van een financiële waarborg.

Artikel 27 § 3 Vreemdelingenwet benadrukt dat er enkel zal worden overgegaan tot opsluiting indien er geen andere, minder dwingende maatregelen kunnen worden genomen die doeltreffend kunnen zijn. De Terugkeerrichtlijn (Richtlijn Raad nr. 2008/115/EG van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven, PK L. 24 december 2008, afl. 348, blz. 98) bepaalt in artikel 15: Tenzij in een bepaald geval andere afdoende maar minder dwingende maatregelen doeltreffend kunnen worden toegepast, kunnen de lidstaten de onderdaan van een derde land jegens wie een terugkeerprocedure loopt alleen in bewaring houden om zijn terugkeer voor te bereiden en/of om de verwijderingsprocedure uit te voeren, met name indien: a) er risico op onderduiken bestaat, of b) de betrokken onderdaan van een derde land de voorbereiding van de terugkeer of de verwijderingsprocedure ontwijkt of belemmert." Verzoeker meent dat tegenpartij de proportionaliteit en het evenwicht dient na te streven met andere fundamentele rechten. Verzoeker is van mening dat de DVZ alle elementen in overweging dient te nemen die haar gekend zijn op het moment dat zij moet oordelen. Verzoeker meent dat er tot op heden er nog steeds geen volledig onderzoek heeft plaatsgevonden van alle nodige elementen om een mogelijke inbreuk op één van de artikelen van het EVRM vast te stellen. Bij het onderzoek naar 4e specifieke omstandigheden dient de Dienst Vreemdelingenzaken het evenredigheidsbeginsel indachtig te zijn. Uw Raad oordeelde recent het volgende in een gelijkaardig dossier: (...). (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, arrest 92 111 van 27/11/2012 in de zaak RvV 106 549/11) Dit arrest kan naar analogie worden toegepast.

SCHENDING VAN HET ARTIKEL 3 VAN HET EUROPEES VERDRAG TOT DE BESCHERMING VAN DE RECHTEN VAN DE MENS EN DE FUNDAMENTELE VRIJHEDEN(ONDERTEKEND TE ROME OP 4 NOVEMBER 1950 EN GOEDGEKEURD BIJ WET VAN 13 MAART 1950 ;

Dat verzoeker van oordeel is dat het verzoeker betekende beslissing totaal onredelijk is, de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht schendt. Verzoeker kan niet terugkeren naar Hongarije en Syrië. Hij is als Syriër gedoemd door de Belgische staat rond te dwalen zonder papieren. (Toegang tot) Asielprocedure

Volgens AIDA-rapport zou een Dublin returnee enkel problemen krijgen om toegang te krijgen tot de asielprocedure in Hongarije. In geval van terugkeer naar Hongarije is het risico op detentie zeer reëel. Verzoeker/heeft in deze context reeds traumatische ervaringen opgelopen. De leefomstandigheden waren zeer slecht. Er is geen toegang tot medische zorgverlening. Naast de waarschijnlijkheid van een opsluiting in Hongarije, moet er ook rekening worden gehouden met de gebrekkige asielprocedure in Hongarije, meer bepaald met het feit dat:

- vertaaldiensten achterwege blijven;
- een laag percentage aan interviews genoteerd;
- er is een tekort aan juridische bijstand aan de asielzoeker...

Opvang

Voor zover verzoeker al niet onmiddellijk in detentie wordt geplaatst, zijn de opvangmogelijkheden in Hongarije ontoereikend: Aangezien de procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Hongarije dermate structurele tekortkomingen vertonen zijn er aldus ernstige motieven om aan te nemen dat verzoeker die in het kader van de beslissing wordt overgedragen per definitie in een situatie belandt die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat: "Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen". Deze bepaling bekrachtigt één van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving. Ze verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bijvoorbeeld EHRM 21 januari 2011, MSS/België en Griekenland, § 218). Het EHRM heeft af geoordeeld dat een verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende staat verantwoordelijk kan stellen wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan de behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 EVRM de Verplichting in deze persoon, niet naar dat land te verwijderen. Nazicht van de rechtspraak van Uw Raad, leert dat de Raad zich houdt aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen om te oordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 EVRM verboden behandeling. In casu gaat huidige beslissing niet om terugwijzing doch om een inreisverbod waardoor verzoeker zich nergens veilig kan voelen middels een legaal verblijf in om het even welke lidstaat. Het EHRM heeft geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachte gevolgen beslissing dienen te worden onderzocht, rekening houdende met de algemene situatie en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij. De DVZ heeft geen afdoende onderzoek gevoerd naar een mogelijke schending van artikel 3 EVRM in hoofde van verzoeker. Verzoeker bevindt zich in een soort van orbid situatie aldoor. Dat verzoekende partij zich dan ook niet kan verzoenen met de inhoud van de bestreden beslissing. Het is een duidelijke vernederende behandeling verzoeker die medisch niet in orde is een inreisverbod op te leggen. Hij kan nergens terug voor bijstand, opvang laat staan recht om legaal te werken om in zijn levensonderhoud te kunnen voorzien. Dit maakt een vernederende behandeling uit. Dat het inreisverbod, waarvan de toepasselijke regelgeving in de strikte zin dient te worden geïnterpreteerd en toegepast, noch strikt noodzakelijk, noch proportioneel is. op die feiten toepasselijke rechtsregels worden vermeld en tevens wordt uitgelegd hoe de toepassing van die rechtsregels op de feiten naar de uiteindelijke beslissing heeft geleid. Dat dit hier niet op afdoende wijze is gebeurd. Bovendien bepaalt artikel 74/11, §2, lid 2 Vreemdelingenwet uitdrukkelijk dat dient rekening gehouden te worden met humanitaire redenen: "De minister of zijn gemachtigde kan zich onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen." In casu zijn dergelijke humanitaire redenen zonder enige twijfel aanwezig: verzoeker heeft zijn beste gedaan om hier te overleven in moeilijke omstandigheden. Zijn gezondheidstoestand is wankel. Hij heeft geen enkele verzorging in het land van Hongarije en heeft er geen familie zich over hem kan ontfermen. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft echter geen enkele afweging gemaakt tussen het opleggen van het inreisverbod en de persoonlijke situatie van verzoeker, minstens blijkt een dergelijke afweging niet uit de bestreden beslissing. De formele motiveringsplicht juncto artikel 74/11, §2, lid 2 Vreemdelingenwet is geschonden."

2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, alsook artikel 62 van de Vreemdelingenwet, verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583, Staelens).

Van een schending van het evenredigheidsbeginsel kan slechts sprake zijn wanneer een beslissing berust op feitelijk juiste en op zich rechtens relevante motieven, maar er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen die motieven en de inhoud van de beslissing (RvS 29 januari 2015, nr. 230.023).

Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of; (...)

§ 2 (...)

De minister of zijn gemachtigde kan zich onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen. (...)”

2.3. Door de gemachtigde werd in toepassing van artikel 74/11, §4, tweede lid, 1° besloten tot het opleggen van een inreisverbod na te hebben vastgesteld dat er voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan aan verzoeker. Verzoeker heeft op 17 september 2017 een bevel om het grondgebied te verlaten gekregen waar geen termijn voor vrijwillig vertrek werd voorzien.

De gemachtigde motiveert aangaande het opleggen van het inreisverbod als volgt:

“Risico op onderduiken

Betrokkene maakt gebruik van verschillende identiteiten. Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de Belgische autoriteiten om zijn/haar aanwezigheid te melden. Betrokkene heeft geen gekend of vast verblijfsadres of weigert zijn/haar adres door te geven aan de autoriteiten. Betrokkene is op heterdaad betrapt voor zwartwerk. (PV GE.55.LA.067967/2017 van de politie zone van Gent) Gezien het winstgevend karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.” Betreffende de termijn van twee jaar stelt de bestreden beslissing het volgende: *“Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om zonderde daartoe vereiste machtiging te werken. Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole en op de bescherming van de economische en sociale belangen, is een inreisverbod van 2 jaar proportioneel.”*

Zowel betreffende de reden waarom een inreisverbod aan verzoeker werd opgelegd als betreffende de duur ervan is een motivering in de bestreden beslissing terug te vinden. Verzoeker toont niet aan met welke elementen er niet of niet voldoende rekening is gehouden. Het louter niet eens zijn met de verwerende partij volstaat niet.

In zoverre verzoeker nog aanvoert dat de Vreemdelingenwet een aantal preventieve maatregelen voorziet om de uitvoering van een verwijderingsmaatregel na te streven, stelt de Raad dat de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel betreft, maar een inreisverbod. Verzoekers betoog is niet dienstig.

Het eerste middelonderdeel kan niet worden aangenomen.

2.4. In een tweede middelonderdeel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het EVRM. Hij stelt dat hij niet kan terugkeren naar Hongarije en Syrië. Het risico op detentie in Hongarije is zeer reëel en hij heeft in deze context reeds traumatische ervaringen opgelopen. De opvangmogelijkheden in Hongarije zijn ontoereikend. Hij stelt dat het hier om een inreisverbod gaat waardoor hij zich nergens veilig kan voelen middels een legaal verblijf in om het even welke lidstaat. Verzoeker stelt nog dat zijn gezondheidstoestand wankel is en er zich in Hongarije geen familie is die zich over hem kan ontfermen.

Verzoeker lijkt zich te verzetten tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, dat op dezelfde dag is genomen als het inreisverbod. Uit de gegevens waar de Raad over beschikt blijkt dat verzoeker hiertegen geen beroep heeft ingediend. Het risico dat verzoeker inroept in het licht van artikel 3 van het EVRM is onlosmakelijk verbonden met zijn verwijdering van het grondgebied en dus met het bevel om het grondgebied te verlaten. De rechtspraak waarnaar hij verwijst heeft overigens ook geen uitstaans met inreisverboden maar met verwijderingen. Het inreisverbod maakt een afzonderlijke doch duidelijk accessoire maatregel uit ten opzichte van het bevel om het grondgebied te verlaten van 17 september 2018. Deze schendingen kunnen dan ook slechts dienstig worden aangevoerd tegen een beslissing tot

verwijdering, doch zijn in beginsel niet relevant ten aanzien van het bij deze beslissing tot verwijdering gepaard gaande inreisverbod, dat geen verwijdering van het grondgebied gelast, doch enkel inhoudt dat het de betrokken derdelander verboden is om zich gedurende de geldingstermijn toegang te verschaffen tot het grondgebied of te verblijven op het grondgebied van de Schengenstaten (cf. artikel 1, 8° van de Vreemdelingenwet). Bovendien is verzoeker op 29 januari 2019 naar Hongarije gerepatrieerd. Waar verzoeker verwijst naar zijn gezondheidstoestand en dat hij geen familie in Hongarije zou hebben, stelt de Raad dat verzoeker zich beperkt tot loutere beweringen die hij niet met een begin van bewijs staft. Een blote bewering op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM.

Het tweede middelonderdeel kan niet worden aangenomen.

Verzoeker maakt geen schending aannemelijk van de opgeworpen bepalingen en beginselen.

Het enig middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier juni tweeduizend negentien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. MILOJKOWIC